

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **CS-BETON, s. r. o.,** se sídlem Velké Žernoseky 184, Litoměřice, zastoupený JUDr. Vladislavou Růžičkovou, advokátkou se sídlem Vinohradská 45, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BETONIKA plus, s. r. o.,** se sídlem V Zanikadlech 260, Lužec nad Vltavou, zastoupená JUDr. Ing. Miloslavem Hainzem, patentovým zástupcem, se sídlem Vinohradská 37/938, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2010, č. j. 8 Ca 452/2008 – 78,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2010, č. j. 8 Ca 452/2008 – 78, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2010, č. j. 8 Ca 452/2008 – 78, zamítl žalobu, jíž se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 10. 2008, č. j. PUV 2004-15230, jímž bylo k rozkladu osoby zúčastněné na řízení změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového

vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 16. 2. 2006 tak, že užitný vzor č. 14467 „Bezpečnostní štěrbinová trouba“ byl podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vymazán z rejstříku užitných vzorů.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ve které navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 4, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle doručenky založené ve správním spise bylo napadené rozhodnutí tehdejší zástupkyni stěžovatele Ing. J. L. doručeno dne 8. 10. 2008. Přitom v žalobě stěžovatel uvedl, že mu bylo předmětné rozhodnutí doručeno dne 10. 10. 2012. Podle obsahu soudního spisu byla žaloba podána k poštovní přepravě dne 10. 12. 2008.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele, aby se vyjádřil k datu doručení napadeného správního rozhodnutí. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel sdělením, že v této záležitosti opakovaně kontaktoval svého předchozího zástupce JUDr. K. Č., ale žádné vyjádření od něj neobdržel. Rovněž kontaktoval Ing. J. L., která jej zastupovala ve správním řízení. Ta stěžovateli bez jakéhokoli vysvětlení či předložení důkazů sdělila, že předmětné rozhodnutí převzala dne 8. 10. 2008. Stěžovatel dále uvedl, že z kopie doručenky, která mu byla zaslána Úřadem, není datum doručení předmětného rozhodnutí Ing. J. L. jasně rozpoznatelné. Rovněž poukázal na to, že městský soud v napadeném rozsudku žalobu označil za včasnou, z čehož je zřejmé, že se touto otázkou zabýval a shledal, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo napadené správní rozhodnutí zástupkyni stěžovatele doručeno ve středu 8. 10. 2008. Toto datum je totiž zřetelně uvedeno na originále doručenky založené ve správním spise. Tento závěr je podpořen i vyjádřením Ing. J. L., která potvrdila, že předmětné správní rozhodnutí uvedeného dne převzala. Na tomto závěru nemůže nic změnit tvrzení stěžovatele, že z kopie doručenky není datum doručení správního rozhodnutí jednoznačně patrné, ani to, že městský soud

považoval žalobu za podanou v zákonné lhůtě. Posledním dnem pro podání žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu tedy bylo pondělí 8. 12. 2012. Žaloba však byla k poštovní přepravě podána až ve středu 10. 12. 2008, tedy po uplynutí zákonné lhůty.

Tím, že se městský soud opožděně podanou žalobou stěžovatele věcně zabýval, zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Již v řízení před městským soudem byly důvody pro odmítnutí žaloby, proto Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a žalobu odmítl pro opožděnost [§ 110 odst. 1 věta první za středníkem s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vedle zrušení napadeného rozsudku rozhodl současně o odmítnutí podané žaloby, rozhodl podle ust. § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. vedle nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku městského soudu. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti, neboť jí ani městským, ani Nejvyšším správním soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 3 větou druhou s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nerozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o žalobě, neboť podle ust. § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí zaplacený poplatek pouze pokud byl návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním. V dané věci se v řízení před městským soudem jednání uskutečnilo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu